

ΑΘΩΝΙΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ - ΕΤΟΣ 22^ο

ΙΣΧΥΣ
ΜΗ ΚΑ

ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2017 -
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 252
www.athoniki-politeia.gr

Πολιτεία

Ὁ ΤΙΜΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ τό καύχημα καί στήριγμά μας

Όταν, το 312, ὁ Μέγας Κωνσταντίνος ἐξεστράτεψε ἐναντίον τοῦ τυράννου τῆς Ρώμης Μαξεντίου, τήν παραμονή τῆς ὀριστικῆς μάχης εἶδε νά σελαγιζή στόν οὐρανό, σχηματισμένο ἀπό ἄπλετο φῶς ἡλιακῶν ἀκτίνων, τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ μέ τήν ἐπιγραφή "ἐν τούτῳ νικά". Ὑστερα ἀπό αὐτό κατεκόσμησε τά πολεμικά του λάβαρα μέ τό τρόπαιο τοῦ Σταυροῦ καί, θέτοντας αὐτά ἐπί κεφαλῆς τῶν στρατευμάτων του, κέρδισε περιλαμπρῆ νίκη.

Ἀπό τότε ὁ εὐσεβῆς βασιλεὺς ἐτρέφε τόν πόθο νά βρῆ τό τίμο ξύλο. Ἡ εὐκαιρία τοῦ δόθηκε κατὰ τήν διάρκεια τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τό 325, ὅταν πληροφορήθηκε ἀπό τόν ἐπίσκοπο Αἰλίας (Ἱεροσολύμων) Μακάριο περί τῆς ἁγίας Πόλεως. Ἔστειλε λοιπόν, τό 326, τήν μητέρα του ἁγία Ἐλένη στούς Ἁγίους Τόπους, μέ σκοπό νά βρῆ τόν Τίμο Σταυρό καί τούς τόπους τοῦ πάθους τοῦ Κυρίου, πού εἶχαν καλυφθῆ ἀπό τόν αὐτοκράτορα τῆς Ρώμης Ἀδριανό Αἴλιο. Ὡς ἀντίποινα σέ ἐξέγερεσι τῶν Ἰουδαίων (132-135) ὁ Ἀδριανός εἶχε ἀνασκάψει ὅλη τήν ἁγία Πόλι καί εἶχε καταχώσει κάτω ἀπό τίς ἐπιχωματώσεις τά ἱερά της. Στήν νέα πόλι, τήν Αἰλία Καπιτωλίνα, δέσποζαν τό Καπιτώλιο, στήν θέσι τοῦ ναοῦ τοῦ Σολομώντος, καί ὁ ναός τῆς Ἀφροδίτης, στήν θέσι τοῦ Γολγοθά καί τοῦ Παναγίου Τάφου.

Μέ ὁδηγοῦς τίς πληροφορίες τῆς τοπικῆς παραδόσεως οἱ ἐργάτες τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου κατεδάφισαν τόν ναό τῆς Ἀφροδίτης καί ἐσκαψαν τό ἔδαφος σέ μεγάλο βάθος. Τότε ἀποκαλύφθηκε ὁ Γολγοθᾶς καί τό σπήλαιο τοῦ Παναγίου Τάφου. Λίγο πύ πέρα βρέθηκαν καταχωσμένοι οἱ τρεῖς σταυροί, τά τρία καρφιά, πού εἶχαν χρησιμοποιηθῆ γιά νά προσηλώσουν ἐπάνω στόν Σταυρό οἱ Ἰουδαῖοι τό σῶμα τοῦ Κυρίου, καί ἡ ξύλινη πινακίδα μέ τήν ἐπιγραφή.

Γιά νά διακρίνη ποιός ἀπό τούς τρεῖς σταυρούς ἦταν τοῦ Σωτῆρος, ὁ σοφώτατος Μακάριος, μέ θερμή προσευχή, ἀκούμπησε κάθε ἕναν χωριστά ἐπάνω σέ βαριά ἀσθενῆ γυναῖκα. Ὁ Σταυρός τοῦ Κυρίου ἀμέσως θαυματουργήσε, χαρίζοντας στήν ἀσθενῆ τήν ὑγεία της. Ἀμέσως ὁ ἐπίσκοπος, ἡ βασίλισσα καί ὅλοι οἱ ἄρχοντες τῆς συνοδείας της προσκύνησαν τόν Σταυρό μέ πολλή εὐλάβεια καί τόν ἀσπάσθησαν. Ἐπειδή δέν ἦταν εὐκολο νά τόν ἀσπασθοῦν ὅλοι οἱ χριστιανοί, ζήτησαν νά δοῦν τουλάχιστον ἀπό μακριά τό σύμβολο τῆς ἀπολυτρώσεώς μας. Ὁ μακαριώτατος ἐπίσκοπος ἀνέβηκε ἐπάνω στόν Ἄμβωνα καί, ὑψώνοντας τόν Σταυρό μέ τά δυό του χέρια, τόν ἔδειξε στόν λαό τοῦ Θεοῦ, πού ἐκραύγαζε τό "Κύριε, ἐλέησον". Ἀπό τότε οἱ θεῖοι Πατέρες ἐθέσπισαν νά ἐορτάζεται κάθε χρόνο, στίς 14 Σεπτεμβρίου, ἡ Ὑψωσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ὄχι μόνον εἰς ἀνάμνησιν τοῦ γεγονότος, ἀλλά καί γιά νά δειχθῆ ὅτι τό σύμβολο αὐτό τῆς κατάρτας ἐγίνε τό καύχημα καί τό ἀγαλλιάμα μας.

Σήμερα μέ τήν ἐπανάληψι τῆς πράξεως αὐτῆς τοῦ ἐπισκόπου Μακαρίου - ὑψώνοντας δηλαδή τόν Σταυρό πρός τά τέσσερα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος καί ψάλλοντας τό "Κύριε, ἐλέησον" - ὁμολογοῦμε ὅτι ἀνεβαίνοντας ὁ Χριστός στόν Σταυρό ἤθελε νά ἀποκαταλάξῃ τά πάντα εἰς Αὐτόν, νά ἐνώσῃ τά πέρατα τῆς γῆς, τό πλάτος καί μήκος καί βάθος καί ὕψος ἐν τῷ σώματί Του, ὥστε νά ἔχουμε δι' Αὐτοῦ τήν προσαγωγή πρός τόν Πατέρα.

Γερόντων

✘ Να διαβάσετε τό ἱερό Εὐαγγέλιο. Σιγά-σιγά θά ἔρθῃ ἡ ὄρεξι. Δέν μπορεῖ κάποιος ν' ἀνεβῆ μονομιάς στήν κορυφή τῆς σκάλας, ἕνα σκαλί θά ἀνεβῆ, μετά τό ἄλλο, μετά τό ἄλλο...

✘ Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μᾶς χρειάζεται. Κι ὅταν ἀγαποῦμε τόν Θεό, ἀγαποῦμε καί τόν πλησίον. Ἐκεῖ εἶναι ἡ πηγῆ ἀπ' ὅπου ὅλα πηγάζουν. Ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται ὅτι πετᾶ στόν οὐρανό, ὅτι ἔχει φτερά καί πετᾶ, ὅταν ἔχει ἀγάπη Θεοῦ.

† Πατήρ Εὐμένιος

✘ Ἄν κάνῃς ὑπομονή καί παραβλέπῃς τά λάθη τοῦ πλησίον, ἀποδεικνύεις πραότητα καί ταπείνωσι. Ὅπου ὑπάρχει χειρονομία ἢ λογισμός ταπεινώσεως, εἶναι ἀδύνατον νά μή κατεβῆ ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στόν ἄλλον καί νά τοῦ ἡσυχάσῃ τό πνεῦμα.

✘ Χρειάζεται κόπος. Ἡ προσευχή εἶναι καλή, ἀλλά πρῶτα νά καθάρῃς τά πάθη σου. Ἄν ἔχῃς πάθη, δέν μπορεῖς νά προσεύχεσαι καθαρά.

† Γέρων Διονύσιος

✘ Ἡ ἀσθένεια πού μοῦ ἔδωσε ὁ καλός Θεός εἶναι μεγάλο δῶρο. Ἄν προσεύχεσθε γιά ἐμένα, νά λέτε στήν Παναγία μόνο ὑπομονή νά μοῦ δώσῃ, γιά νά πάρω τό ἀπολυτήριό μου μέ καλοῦς βαθμούς.

✘ Ὅλους τούς λυπάται ὁ Θεός καί ὅλων θέλει τήν μετάνοια. Καί μᾶς περιμένει, ὡς μακρόθυμος καί φιλεῦσπλαγχνος πού εἶναι. Ἀλλά καί ἡ μακροθυμία Του ἔχει τά ὅριά της...

† Γέρων Δημήτριος Γκαγκαστάθης

✘ Ἐπειδή ὁ Θεός εἶναι ὅλος ἀγάπη, καί ὅσα ἐποίησε, τά ἄνω καί τά κάτω, ἐγίναν ὅλα ἀπό τήν πολλή Του ἀγάπη, δέν ἐζήτησε τίποτε ἄλλο ἀπό τόν ἄνθρωπο, παρά μόνον τήν ἀγάπη. Ὅταν Τόν ἀγαπήσωμε ἐξ ὅλης τῆς καρδίας μας ὡς Πλάστη, τότε καί τόν πλησίον μας θά ἀγαπήσωμε ὡς ἑαυτόν.

✘ Μάθε νά ὑπακούῃς ἀπροφασίστως καί χωρίς ἀνταλλάγματα. Μή βαρύνῃς μέ ἀσήμαντα πράγματα τόν λογαριασμό τῆς ψυχῆς σου.

✘ Τόση χάρι δικαιοῦται νά ἔχῃ ὁ ἄνθρωπος, ὅσο πειρασμό εὐχαρίστως ὑπομένει, ὅσο βάρος τοῦ πλησίον του ἀγογγύστως βαστάζει.

† Γέρων Ἰωσήφ

Μέσα σ' αυτό τό τρίμηνο (Ιούλιος - Αύγουστος - Σεπτέμβριος) θά έχουμε τήν ευκαιρία νά ἐορτάσουμε πολλές φορές γιά τήν Παναγία μας, αυτό τό ιερό πρόσωπο πού ὁ λαός μας τιμᾷ καί σέβεται ιδιαίτερως καί ἐπικαλεῖται τό ὄνομά Της σέ κάθε δύσκολη στιγμή τῆς ζωῆς του. Στίς 2 Ἰουλίου ἐορτάζουμε τήν Κατάθεσι τῆς Τιμίας Ἐσθῆτος τῆς Θεοτόκου, στίς 15 Αὐγούστου τήν Κοίμησι τῆς Θεοτόκου, στίς 31 Αὐγούστου τήν Κατάθεσι τῆς Τιμίας Ζώνης τῆς καί στίς 8 Σεπτεμβρίου τό Γενέσιόν Της.

Ἡ μεγαλύτερη ἀπ' ὄλες αὐτές τίς θεομητορικές ἐορτές εἶναι ἡ Κοίμησι ἢ Μετάστασι τῆς Θεοτόκου, πού ἐγινε

Ἔσοι Μάνα; Πού εἶσαι Μάνα; Πού εἶσαι Μάνα τοῦ κόσμου; Πού εἶσαι Ἐσύ πού ξέρεις νά διαφεντεύης τά δύσκολα; Ἐσύ πού μπορείς νά ἀποτρέπῃς τά ἀναπότρεπτα; Πού εἶσαι Μητέρα;

Ἔσοι Μάνα; Πού εἶσαι Μάνα τοῦ κόσμου; Πού εἶσαι Ἐσύ πού ξέρεις νά διαφεντεύης τά δύσκολα; Ἐσύ πού μπορείς νά ἀποτρέπῃς τά ἀναπότρεπτα; Πού εἶσαι Μητέρα; Ἔσοι Μάνα; Πού εἶσαι Μάνα τοῦ κόσμου; Πού εἶσαι Ἐσύ πού ξέρεις νά διαφεντεύης τά δύσκολα; Ἐσύ πού μπορείς νά ἀποτρέπῃς τά ἀναπότρεπτα; Πού εἶσαι Μητέρα; Ἔσοι Μάνα; Πού εἶσαι Μάνα τοῦ κόσμου; Πού εἶσαι Ἐσύ πού ξέρεις νά διαφεντεύης τά δύσκολα; Ἐσύ πού μπορείς νά ἀποτρέπῃς τά ἀναπότρεπτα; Πού εἶσαι Μητέρα;

Παναγία Θεοτόκος

στήν οἰκία τοῦ Εὐαγγελιστῆ Ἰωάννη, ὅπου διέμενε καί ἡ Παναγία, καθώς καί ὁ ἀδελφός του Ἰάκωβος καί ἡ μητέρα τους Σαλώμη (ἡ οποία ἦταν συγγενῆς τῆς Θεοτόκου), σύμφωνα μέ τήν γνωστή παραγγελία τοῦ Χριστοῦ μας ἀπό τοῦ Σταυροῦ (Ἰωάν. ιθ' 27).

Τήν ἐπικείμενη κοίμησι Της πληροφορήθηκε ἡ Θεοτόκος,

Ἔσοι Μάνα; Πού εἶσαι Μάνα τοῦ κόσμου; Πού εἶσαι Ἐσύ πού ξέρεις νά διαφεντεύης τά δύσκολα; Ἐσύ πού μπορείς νά ἀποτρέπῃς τά ἀναπότρεπτα; Πού εἶσαι Μητέρα; Ἔσοι Μάνα; Πού εἶσαι Μάνα τοῦ κόσμου; Πού εἶσαι Ἐσύ πού ξέρεις νά διαφεντεύης τά δύσκολα; Ἐσύ πού μπορείς νά ἀποτρέπῃς τά ἀναπότρεπτα; Πού εἶσαι Μητέρα;

Ἔσοι Μάνα; Πού εἶσαι Μάνα τοῦ κόσμου; Πού εἶσαι Ἐσύ πού ξέρεις νά διαφεντεύης τά δύσκολα; Ἐσύ πού μπορείς νά ἀποτρέπῃς τά ἀναπότρεπτα; Πού εἶσαι Μητέρα; Ἔσοι Μάνα; Πού εἶσαι Μάνα τοῦ κόσμου; Πού εἶσαι Ἐσύ πού ξέρεις νά διαφεντεύης τά δύσκολα; Ἐσύ πού μπορείς νά ἀποτρέπῃς τά ἀναπότρεπτα; Πού εἶσαι Μητέρα;

Ἔσοι Μάνα; Πού εἶσαι Μάνα τοῦ κόσμου; Πού εἶσαι Ἐσύ πού ξέρεις νά διαφεντεύης τά δύσκολα; Ἐσύ πού μπορείς νά ἀποτρέπῃς τά ἀναπότρεπτα; Πού εἶσαι Μητέρα; Ἔσοι Μάνα; Πού εἶσαι Μάνα τοῦ κόσμου; Πού εἶσαι Ἐσύ πού ξέρεις νά διαφεντεύης τά δύσκολα; Ἐσύ πού μπορείς νά ἀποτρέπῃς τά ἀναπότρεπτα; Πού εἶσαι Μητέρα;

τῶν ἀνθρώπων ἡ Μάνα

τρεῖς ἡμέρες πρὶν συμβεῖ, ἀπό ἄγγελο. Γι' αὐτό καί προετοιμάστηκε καί ἔδωσε τοὺς δύο χιτῶνες τῆς σέ δύο χῆρες γειτόνισσές τῆς. Ὄταν ἐκοιμήθη ἡ Παναγία, οἱ Ἀπόστολοι, οἱ ὅποιοι θαυματουργικῶς εἶχαν συναχθεῖ ἀπ' ὅλα τα μέρη τῆς γῆς στά Ἱεροσόλυμα, τήν ἔθαψαν στόν κῆπο τῆς οἰκογενείας τῆς, ὅπου εἶχαν ταφεῖ καί οἱ γονεῖς τῆς Ἰωακείμ καί Ἄννα, στήν Γεθσημανῆ.

Παραθέτουμε ἐδῶ τό κείμενο τῆς ἀναγνώστριάς μας Μαρίας Μουρζᾶ, τό ὅποιο ἔγραψε πρὸς τιμὴν τῆς Παναγίας, μέ τίτλο "Τῶν ἀνθρώπων ἡ Μάνα":

Ἔσοι Μάνα; Πού εἶσαι Μάνα τοῦ κόσμου; Πού εἶσαι Ἐσύ πού ξέρεις νά διαφεντεύης τά δύσκολα; Ἐσύ πού μπορείς νά ἀποτρέπῃς τά ἀναπότρεπτα; Πού εἶσαι Μητέρα; Ἔσοι Μάνα; Πού εἶσαι Μάνα τοῦ κόσμου; Πού εἶσαι Ἐσύ πού ξέρεις νά διαφεντεύης τά δύσκολα; Ἐσύ πού μπορείς νά ἀποτρέπῃς τά ἀναπότρεπτα; Πού εἶσαι Μητέρα;

Ἔσοι Μάνα; Πού εἶσαι Μάνα τοῦ κόσμου; Πού εἶσαι Ἐσύ πού ξέρεις νά διαφεντεύης τά δύσκολα; Ἐσύ πού μπορείς νά ἀποτρέπῃς τά ἀναπότρεπτα; Πού εἶσαι Μητέρα; Ἔσοι Μάνα; Πού εἶσαι Μάνα τοῦ κόσμου; Πού εἶσαι Ἐσύ πού ξέρεις νά διαφεντεύης τά δύσκολα; Ἐσύ πού μπορείς νά ἀποτρέπῃς τά ἀναπότρεπτα; Πού εἶσαι Μητέρα;

Ἔσοι Μάνα; Πού εἶσαι Μάνα τοῦ κόσμου; Πού εἶσαι Ἐσύ πού ξέρεις νά διαφεντεύης τά δύσκολα; Ἐσύ πού μπορείς νά ἀποτρέπῃς τά ἀναπότρεπτα; Πού εἶσαι Μητέρα; Ἔσοι Μάνα; Πού εἶσαι Μάνα τοῦ κόσμου; Πού εἶσαι Ἐσύ πού ξέρεις νά διαφεντεύης τά δύσκολα; Ἐσύ πού μπορείς νά ἀποτρέπῃς τά ἀναπότρεπτα; Πού εἶσαι Μητέρα;

Ἔσοι Μάνα; Πού εἶσαι Μάνα τοῦ κόσμου; Πού εἶσαι Ἐσύ πού ξέρεις νά διαφεντεύης τά δύσκολα; Ἐσύ πού μπορείς νά ἀποτρέπῃς τά ἀναπότρεπτα; Πού εἶσαι Μητέρα; Ἔσοι Μάνα; Πού εἶσαι Μάνα τοῦ κόσμου; Πού εἶσαι Ἐσύ πού ξέρεις νά διαφεντεύης τά δύσκολα; Ἐσύ πού μπορείς νά ἀποτρέπῃς τά ἀναπότρεπτα; Πού εἶσαι Μητέρα;

Ἔσοι Μάνα; Πού εἶσαι Μάνα τοῦ κόσμου; Πού εἶσαι Ἐσύ πού ξέρεις νά διαφεντεύης τά δύσκολα; Ἐσύ πού μπορείς νά ἀποτρέπῃς τά ἀναπότρεπτα; Πού εἶσαι Μητέρα; Ἔσοι Μάνα; Πού εἶσαι Μάνα τοῦ κόσμου; Πού εἶσαι Ἐσύ πού ξέρεις νά διαφεντεύης τά δύσκολα; Ἐσύ πού μπορείς νά ἀποτρέπῃς τά ἀναπότρεπτα; Πού εἶσαι Μητέρα;

σία καί σάν γλυκασμό.

"Ακοῦς; Ἐσύ, ἀπελπισμένε μου, ἀδελφέ; Ἐσύ πού κοιτᾶς σάν ἄβυσσο τό οικονομικό ἀδιέξοδο..., τήν τελεσίδικη ἀπόφαισι τῶν δικαστῶν..., τό σπίτι πού ἔχασες..., αὐτούς πού σ' ἄφησαν κι ἔφυγαν..., τήν ἀνίατη ἐξάρτησι..., τήν ἀπόλυτη μοναξιά σου;

"Πίστεψέ με... Δέν ὑπάρχει ἄβυσσος, γιατί ὑπάρχει ἡ Παναγία. Ἡ Μάνα πού στέκεται δίπλα σου. Ἡ Πύλη ἡ χρυση γιά κάθε τοῖχο πού μοιάζει ἀξεπέραστος. Ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, πού δέν Τήν βλέπεις καί δέν εὐθύνεσαι γι' αὐτό. Εὐθύνεσαι ὅμως κι ἐσύ, ὅπως εὐθύνομαι κι ἐγώ, πού δέν Τήν ἐπικαλούμαστε, πού δέν Τήν φωνάζουμε νά ἐρθῆ, πού δέν Τῆς δίνουμε δικαίωμα νά παρέμβῃ καί νά μᾶς σώσῃ. Νά μᾶς σώσῃ ἀπό τό χεῖλος τοῦ γκρεμοῦ πού καθίσαμε καί δέν μπορούμε νά σηκωθοῦμε.

"Ἄν ἤθελες νά μαζέψῃς τόν νοῦ σου ἀπ' ὅσα σέ πανικοβάλλουν..., ἂν μπορούσες νά πάρῃς τά μάτια σου ἀπό τά φρικτά πού σέ τρομάζουν..., ἂν μπορούσες νά πῆς μόνον αὐτό: "Παναγία μου"... Θά διαπιστώσῃς κι ἐσύ αὐτό πού διαπιστώνουν, αἰῶνες τώρα, τόσο ἄνθρωποι στήν γῆ: Πόσο κοντά εἶναι καί πόσο ἔτοιμη νά μᾶς ὑπηρετήσῃ!

"Δές τίς εἰκόνες Της. Γέμισαν χρυσό! Χρυσᾶ πουκάμισα, χρυσᾶ κοσμήματα, βυζαντινά κεντήματα, μαργαριταρένια περιδέραια, λευκόχρυσα καράβια, γλάστρες μέ βασιλικό. Χιλιάδες ἀφιερῶματα! Ἄν εἶχαν φωνή, θά μιλοῦσαν. Θά ἐξιστοροῦσαν τίς ἱστορίες χιλιάδων ἀνθρώπων πού ἀπό τόν ὄλεθρο γύρισαν στήν Ζωή. Καί θά κλαίγες κι ἐσύ, ὅπως κλαίω κι ἐγώ, μέ δάκρυα μαῦρα, γιά τόν καιρό πού

**"Σῆκω.. γιατί ἔχεις Μάνα!
Ἐχεις Μάνα πού στέκεται δίπλα σου
κι ἔχει τίν δύναμι
τ' ἀδύνατα δυνατά νά τά κάνῃ!**

χάσαμε, γιά τίς δυνάμεις πού ἀπώλεσαμε, γιά τήν προστασία πού ἀρνηθήκαμε, γιά τήν Μάνα πού ἔπασχε δίπλα μας καί πού ἐμεῖς δέν γυρίσαμε ποτέ νά Τήν δοῦμε!...

"Οἱ παλιοί ἄνθρωποι μαζί Της ζούσανε. Καθημερινά Τήν τιμοῦσανε. Ἀπό μικρά παιδιά μᾶς ἔβαζαν νά μάθουμε τούς Χαιρετισμούς καί μᾶς συμβούλευαν νά μὴν τούς σταματήσουμε ποτέ. Ὅσο ζοῦμε νά χαιρετᾶμε κάθε μέρα τήν Παναγία.

"Οἱ παλιοί ἄνθρωποι εἶχαν ἐμπειρία τῆς παρουσίας Της καί στίς ἡσυχες ὥρες καί στίς συμφορές. Στά ἀδιεξοδά τους, μετά ἀπό ὥρες ἀγωνίας καί προσευχῆς "Παναγία μου", μονολογοῦσαν, "δέν Σέ βλέπω ἀλλά Σέ μυρίζω!"

"Καί εὐωδίαζε ἡ εἰκόνα Της· κι εὐωδίαζε ὁ ἀέρας ὅλος· καί εἰρήνευαν ὅλοι· καί γονάτιζαν ἀκόμα καί οἱ τουρκάλες λέγοντας: "Ἦρτε τό Παναῖα!"

"Δέν ἀναιρεῖται ἡ ἀλήθεια ἐπειδή ἐμεῖς δέν βλέπουμε. Δέν ἀναιρεῖται ἡ ἀλήθεια ἐπειδή ἐμεῖς δέν μυρίζουμε. Ἐπειδή ἐμεῖς ἀκόμα κρῶνουμε, δέν σημαίνει ὅτι δέν ὑπάρχει ὁ ἥλιος. Ἡ θέσι πού καθόμαστε εἶναι λάθος. Ἡ θέσι πού καθόμαστε εἶναι ἐντελῶς ἀκατάλληλη. Ἀκοῦς; Δέν κάθονται στό χεῖλος τῆς ἄβυσσου. Σῆκω... Καμμιά ἄβυσσος δέν θά ρυθμίση τήν ζωή μας, καμμιά συμφορά...

"Σῆκω.. γιατί ἔχεις Μάνα! Ἐχεις Μάνα πού στέκεται δίπλα σου κι ἔχει τήν δύναμι τ' ἀδύνατα δυνατά νά τά κάνῃ!

"Ἄν μπορούσες μόνο τήν ψυχὴ σου ὅλη στ' ὄνομά Της νά βάλῃς, ἂν μπορούσες μόνο "Παναγία μου..." νά πῆς... -πίστεψέ με... ἐλάχιστες σχέσεις εἶναι τόσο ἐπιβεβαιωμένες σ' αὐτὴ τήν γῆ- ἡ Παναγία θά ῥθῆ καί τήν ἄβυσσο παράδεισο θά κάνῃ καί σέ ἐξοδο τό ἀδιέξοδο θά ἀναδείξῃ. Πίστεψέ με... Ἐχει χιλιάδες φορές ξαναγίνει..." ■

**Απο
το** **γεροντικό**

τό κατά Θεόν Πένθος

Κάποιος Γέροντας ἐρημίτης κατέβηκε μέ τόν ὑποτακτικό του στήν πόλι. Οἱ δουλειές τούς ἀνάγκασαν νά μείνουν μερικές ἡμέρες ἐκεῖ. Ὅταν ἐβγαῖναν τό πρῶι στόν δρόμο, παρατηροῦσαν πῶς πολλοί ἄνθρωποι, ἄνδρες καί γυναῖκες, περνοῦσαν ἀπό τό νεκροταφεῖο. Ἄλλος στεκόταν λίγο, ἄλλος πολύ στό μνήμα τοῦ νεκροῦ του κι ἐκλαίγε κι ἀναστενάζε καί μοιρολογοῦσε. Πόσο ψυχικό πόνο ἐκρυβε ὁ καθένας τους! - Βλέπεις πόσα δάκρυα χύνουν ὅλοι τοῦτοι, τέκνον μου; εἶπε ὁ Γέροντας στόν ὑποτακτικό του. Κι ὅμως, τό πένθος τους δέν εἶναι κατά Θεόν, δέν κλαῖνε γιά τίς ἀμαρτίες τους. Ἄν ἐμεῖς δέν χύσωμε τόσα γιά τίς δικές μας ἀμαρτίες, δέν ξέρω ἂν θά σωθοῦμε.

Οταν γύρισαν στήν ἐρημο, ἡ πρώτη τους δουλειά ἦταν ν' ἀνοίξουν δύο τάφους δίπλα-δίπλα, ὁ καθένας γιά τόν ἑαυτό του. Ἀπό τότε περνοῦσαν ἐκεῖ πολλές ὥρες τῆς ἡμέρας κι ἐκλαίγαν γιά τίς ἀμαρτίες τους καί τήν ψυχὴ τους, σάν νά εἶχαν μπροστά τους κάποιον πολυαγαπημένο νεκρό. Κι ἂν, καμμιά φορά ὁ νεαρός ὑποτακτικός ἀποκοιμιόταν, ὕστερα ἀπό τήν νυχτερινή τους προσευχή, ὁ Γέροντας τόν ξυπνοῦσε, θυμίζοντάς του πῶς οἱ ἄνθρωποι στήν πόλι θά εἶχαν φτάσει πιά στό νεκροταφεῖο καί θά εἶχαν ἀρχίσει τό ἔργο τους.

- Εἶναι σκληρὴ σάν πέτρα ἡ ψυχὴ μου σήμερα καί δέν μπορῶ νά κλάψω, ἔλεγε καμμιά φορά στόν Γέροντά του ὁ ὑποτακτικός.

- Ἀγωνίσου λίγο ἀκόμη, τέκνον μου, τόν παρακινοῦσε ἐκεῖνος. Ὁ Θεός θά δῇ τόν κόπο σου καί θά σ' ἐλεήσῃ. Ἡ καρδιά, πού θά δεχθῆ μιά σαΐτιά, πληγώνεται καί δέν βρίσκει πιά γιατρεία. Τό ἴδιο παθαίνει κι ὅταν τήν πλήξῃ τό κατά Θεόν πένθος. Ὁ πόνο δέν φεύγει πιά ἀπ' αὐτή.

Αλλοτε πάλι ὁ Γέροντας ἔλεγε στόν ὑποτακτικό του:

- Βίασε τόν ἑαυτό σου, τέκνον, νά κάνῃ ὅ,τι κάνουν οἱ κατάδικοι στήν φυλακή. Τούς ἀκοῦς νά ρωτᾶνε μέ τήν ἀγωνία ζωγραφισμένη στά πρόσωπά τους: "Πού εἶναι ὁ Δικαστής; Πότε ἔρχεται; Μήπως μοῦ ἔδωσε χάρι;" Καί κλαῖνε περιμένοντας τήν στιγμή τῆς κρίσεως. Λέγε κι ἐσύ στόν λογισμό σου: "Οἱ ἀμαρτίες μου μέ κατεδίκασαν. Πῶς θ' ἀντικρύσω τόν δίκαιο Κριτῆ; Τί θ' ἀπολογηθῶ. Πένθησε γι' αὐτές γιά νά σωθῆς. ■

Δοξολογείτε, γιά νά γευθῆτε τίς εὐλογίες τοῦ ΘΕΟΥ

Από τὰ ἀγαπημένα θέματα τοῦ Ἁγίου Παΐσιου, τὴν μνήμη τοῦ ὁποίου ἐορτάζουμε στίς 12 Ἰουλίου (ἐκοιμήθη τό 1994), ἦταν αὐτά πού ἀφοροῦσαν τὴν οικογενειακή καί τὴν καθημερινή ζωὴ τῶν ἀνθρώπων. Γύρω ἀπ' αὐτά τὰ θέματα δέν παρέλειπε νά συμβουλευῆ τοὺς ἐπισκέπτες του, ἀπλᾶ, κατανοητὰ καί μέ διακριτικό πάντοτε τρόπο.

Κάποτε ἕνας ἐπισκέπτης τοῦ Γέροντος ἄρχισε νά τὸν ρωτᾷ πῶς μπορεῖ ν' ἀποφύγει κάποιος τὴν γκρίνια. Κι ἐκεῖνος, ἀφοῦ σκέφθηκε λίγο, τοῦ ἀπάντησε:

“Ἡ γκρίνια, παιδί μου, ὀφείλεται στὴν κακομοιριά. Μόνο μέ τὴν δοξολογία μπορεῖ κάποιος νά τὴν κάνει πέρα. Ἡ γκρίνια γεννᾷ γκρίνια καί ἡ δοξολογία γεννᾷ δοξολογία. Ὄταν δέν γκρινιάζῃ κάποιος γιά μιὰ δυσκολία πού τὸν βρίσκει, ἀλλὰ δοξάζῃ τὸν Θεό, τότε σκάζει ὁ πονηρός καί πάει σέ ἄλλον πού γκρινιάζει γιά νά τοῦ τὰ φέρῃ ὅλα ἀνάποδα. Γιατί ὅσο γκρινιάζει κάποιος, τόσο ρημάζει.

“Μερικὲς φορές δέν μᾶς εὐχαριστεῖ τίποτε, ἐνῶ μπορεῖ κάποιος ὅλα νά τὰ γλεντᾷ πνευματικά μέ δοξολογία καί νά ἔχῃ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

“Νά, ξέρω κάποιον ἐκεῖ στό Ὄρος, πού ἂν βρέξῃ καί τοῦ πῆς “πάλι βρέχει”, ἀρχίζει: “Ναί, ὅλο βρέχει, θά σαπίσουμε ἀπὸ τὴν πολλή ὑγρασία”. Ἄν μετὰ ἀπὸ λίγο σταματήσῃ ἡ βροχὴ καί τοῦ πῆς “ἔ, δέν ἔβρεξε καί πολύ”, λέει: “Σιγά, βροχὴ ἦταν αὐτή; Θά ξεραθῇ ὁ τόπος...”. Καί δέν μπορεῖ νά πῇ κάποιος ὅτι δέν εἶναι καλά στό μυαλό του. Ἄπλῶς ἔχει συνηθίσει νά γκρινιάζῃ. Νά εἶναι λογικός καί νά σκέφτεται παράλογα!

“Ἡ γκρίνια εἶναι κατάρρα. Εἶναι σάν νά καταριέται ὁ ἴδιος ὁ ἀνθρώπος τὸν ἑαυτό του, ὅποτε μετὰ ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ.

“Γνώριζα δύο γεωργούς στὴν Ἡπειρο. Ὁ ἕνας ἦταν οικογενειάρχης, εἶχε ἕνα δύο χωραφάκια καί ἐμπιστευόταν τὰ πάντα στὸν Θεό. Ἐργαζόταν ὅσο μπορούσε, χωρὶς ἄγχος. “Θά κάνω ὅ,τι προλάβω”, ἔλεγε. Μερικὲς

φορές, ἄλλα δεμάτια σάπιζαν ἀπὸ τὴν βροχὴ, γιατί δέν προλάβαινε νά τὰ μαζέψῃ, ἄλλα τοῦ τὰ σκόρπιζε ὁ ἀέρας, κι ὅμως γιά ὅλα ἔλεγε “δόξα Σοι ὁ Θεός” καί ὅλα τοῦ πήγαναν καλά.

“Ὁ ἄλλος εἶχε πολλὰ κτήματα, ἀγελάδες, πρόβατα κ.λπ., ἀλλὰ δέν εἶχε παιδιά. Ἄν τὸν ρωτοῦσες πῶς τὰ πᾶς; “Ἀσ' τα, μὴν τὰ ρωτᾷς”, ἀπαντοῦσε· ποτέ του δέν ἔλεγε “δόξα Σοι ὁ Θεός”, ποτέ δέν ἦταν εὐχαριστημένος. Ὅλο γκρίνια ἦταν. Καί νά δῆτε: ἄλλοτε τοῦ ψοφοῦσε μιὰ ἀγελάδα, ἄλλοτε τοῦ συνέβαινε τὸ ἕνα, ἄλλοτε τὸ ἄλλο. Ὅλα τὰ εἶχε, ἀλλὰ προκοπὴ δέν ἔκανε.

“Γι' αὐτό σᾶς λέω! Ἡ δοξολογία εἶναι μεγάλη ὑπόθεσι. Ἀπὸ μᾶς ἐξαρτᾶται ἂν θά γευθοῦμε ἢ ὄχι τίς εὐλογίες πού μᾶς δίνει ὁ Θεός. Πῶς ὅμως νά τίς γευθοῦμε, ἀφοῦ ὁ Θεός μᾶς δίνει λ.χ.

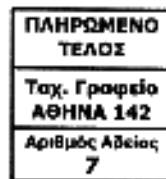
μπανάνα κι ἐμεῖς σκεφτόμαστε τί καλύτερο τρῶει ὁ τάδε ἐπιχειρηματίας; Πόσοι ἀνθρώποι τρῶνε μόνο ξερὸ παξιμάδι, ἀλλὰ ἡμέρα-

νύχτα δοξολογοῦν τὸν Θεό καί τρέφονται μέ οὐράνια γλυκύτητα! Αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι ἀποκοτοῦν μιὰ πνευματικὴ εὐαισθησία καί γνωρίζουν τὰ χάδια τοῦ Θεοῦ. Ἐμεῖς δέν τὰ καταλαβαίνουμε γιατί ἡ καρδιά μας ἔχει πιάσει γλίτσα καί δέν ἱκανοποιούμαστε μέ τίποτε. Δέν καταλαβαίνουμε ὅτι ἡ εὐτυχία εἶναι στὴν αἰωνιότητα καί ὄχι στὴν ματαιότητα.

“Ὁ ἄνθρωποι σήμερα δυσκόλεψαν τὴν ζωὴ τους, γιατί δέν ἀρκοῦνται στὰ λίγα, ἀλλὰ κυνηγοῦν συνεχῶς καί μέ κάθε τρόπο τὰ ὑλικά ἀγαθὰ. Ὅσοι ὅμως θέλουν νά ζήσουν γνήσια πνευματικὴ ζωὴ, πρῶτα-πρῶτα πρέπει νά ἀρκεσθοῦν στὰ λίγα. Ὄταν ἡ ζωὴ τους εἶναι ἀπλοποιημένη, χωρὶς πολλές σκοτούρες, καί ἐλευθερωμένοι θά εἶναι ἀπὸ τὸ κοσμικὸ πνεῦμα, καί χρόνος θά τοὺς περισσεύῃ γιά τὰ πνευματικά.

“Αλλοίως θά κουράζωνται, προσπαθώντας ν' ἀκολουθήσουν τὴν μόδα, θά χάνουν τὴν γαλήνη τους καί τὸ μόνο πού θά κερδίζουν τελικὰ θά εἶναι περισσότερο ἄγχος”.

*Ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Παΐσιου
ἐορτάζεται τὴν 12ν Ἰουλίου*

Αθωνική

www.athoniki-politeia.gr

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σίμων Μοναχός

ΕΚΔΟΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ἀστέριος Δ. Κόκκαλης-Θεολόγος

Ἐπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0,00 -

κωδ. ταχ. 2777

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με